Valovits Tünde

Pontosan tudom, ki vagy...

Ahogy hosszú ideje már ezen a napon mindig, ma is az éjfélt vártam. Mindenszentek égi fátylát a telihold fényénél kémleltem, és most is a megbékélést kerestem. Emlékeimet gondolataim sorába állítva igyekeztem a bennem szunnyadó bűn és bűnhődni vágyás után a bocsánatért esedezni. Ébren, magamban a titokkal, a bánat leplével elfedve a szégyent, hogy gyilkos vagyok.

Sikítani szerettem volna, de nem mertem. Lehunytam a szemem, és inkább némán gyűlöltem magam, simogattam a régi sebhelyeket az arcomon. Aztán lélegzetem ütemét az óra kattogásába illesztettem, hogy inkább életem boldogságait hallgassam. A gyerekszoba vékony falának dőlve hol a férjem megnyugtató mormogására, hol a kislányainkra figyeltem. Figyeltem a határtalan bizalmat és biztonságot, azt, ahogy rózsaszín takarójuk végtelen nyugalommal követte ártatlan szuszogásuk. Vajon jó feleség vagyok? Jó anyjuk vagyok? Lehet jó a gyilkos?

Talán vagy mégsem... Mihelyst a nagymutató párjára simulva jelezte az éjfélt, tudtam, indulnom kell. Szürke ballonkabátom alá rejtettem a féltve őrzött jácintszirmokat, és kiosontam a sötét lépcsőházon át a rakpartra. Az öreg Duna fekete örvényei lassan táncoltatták a vizet, és én méretes árnyékomban cipelve bűnömet követtem a sodrást egészen a Lánchídig.

A híd lábához érve, rögtön észrevettem őt, és azonnal belém hasított a tudat, hogy igyekeznem kell, de megszédültem. Remegtem és egy pillanatra elsötétült körülöttem minden. A korlátba kapaszkodtam, hogy egy kis erőt gyűjtsek. Hamar összeszedtem magam, és sebes léptekkel megindultam felé, aztán néhány méterre tőle mégis megtorpantam.

Emma mezítláb állt a híd közepén és meredten bámulta az éj csendjében utazó folyót. Nádszáltermetén a hűvös szél táncoltatta a hálóinget, arcán szilánkok okozta hegek vöröslöttek, pont úgy, ahogy az enyémen... persze azok már halványabban. Vártam egy kicsit, hátha megfordul, de nem tette, ezért közelebb léptem.

Az igéző telihold hiába ringatta fényét a víz tükrén, ő nem azt nézte. Tekintete a sötét távolba révedt, és én tudtam, keresi a határt, amit átléphet, várja a fájdalmat, a pengeéles érzést, ami segíthet. Hirtelen

elszorult a torkom, elöntött a kétségbeesett düh, és azonnal át akartam ölelni.

– Ne gyere közelebb! – szólalt meg váratlanul, és a kezében tartott revolvert a halántékának szegezte.

Megszólaltam volna, de folytatta.

– Ki kérte, hogy ide gyere? Menj el! – utasított, és közben felhúzta a fegyvert.

– Azt sem tudod, ki vagyok... – feleltem halkan, pedig legszívesebben üvöltöttem volna.

–Pontosan tudom, ki vagy... – válaszolt magabiztosan, de rám se nézett.

– És nem érdekel, hogy miért vagyok itt? – kérdeztem bizakodón, s közben azon tépelődtem, hogyan kerülhetnék hozzá közelebb.

– Eltaláltad... úgyhogy sétálj csak tovább, és tégy magasról rám, ahogy eddig is tetted! – válaszolt sértett büszkeséggel, és közben a fegyverrel a hídfeljáró felé intett.

– Maradnék... – rebegtem.

– Ugyan minek? – kérdezte úgy, mint aki nem vár választ.

– Elmesélhetnéd, mire készülsz – araszoltam óvatosan közelebb.

– Elég egyértelmű nem? – nevette el magát cinikusan, s közben újra kitartotta a fegyvert, hogy jól lássam.

– Nekem nem – feleltem ostobán, mert jobb nem jutott eszembe.

– Ne röhögtess! – mondta, és most először rám nézett.

– Pedig jobb lenne... – suttogtam magamnak.

– Nézz magadra... Ittál, szívtál, mindezekért szétraktad a lábad, hogy aztán felcsavarj egy fára... Miért kéne szóba állnom veled? – rótta rám a bűneim kegyetlenül, de jogosan.

– Azért, mert a bocsánatodért jöttem, azért, hogy a bocsánatodért esedezzem – feleltem szégyentől égő arccal.

–Hát elkéstél... és elbasztad... ahogy eddig mindent... – fordult újra a folyó felé.

– Tudom, de felelős vagyok érted... – feleltem bűnbánón, de meg sem hallotta.

– Megölted a gyerekemet, belőlem meg egy roncsot csináltál.

– Tudom, de azt is tudom... – szóltam közbe, de leteremtett.

– Mit tudsz te? Nem tudsz te semmit! – mondta szinte sikítva.

– Lehet, hogy én semmit, de a gyerekeim...

– Milyen gyerekeid? – förmedt rám elvakult tekintettel.

– Van két gyönyörű lányom. Elza és Emma – feleltem, de megint a szavamba vágott.

– Nem két gyereked van, hanem három, és az egyik halott.

Szúrt és talált.

–Igazad van, hidd el, tudom. Látom is őt mindennap a tükörben... – adtam meg magam az arcomon hirtelen égni kezdő sebhelyeket keresve.

– Kinek képzeled magad? Azt hitted, ha idejössz az elcseszett arcoddal, akkor majd minden rendben lesz, akkor majd minden elmúlik?

– Soha nem múlik el... mert nem hagyom, hogy elmúljon...

– Ne játszd itt a mártírt! – felelte megvetéssel a hangjában.

– Minden sebed értelmet kap, minden vágyad teljesülhet, ne tedd! – kiabáltam vissza elkeseredve.

– Mit tudsz te arról, hogy én mire vágyom? – kérdezte kegyetlenül, hisz tudta, hogy a kérdés tőr a szívembe.

Pontosan tudtam, mire vágyik, de nem mondtam ki. Hagytam, hogy elégtételt vegyen.

– Ha nem tudod, megmondom... Meg akarok halni! – vágta az arcomba.

– Ne akarj! – kértem őszintén, esedezve.

– Miért ne?

– Elza és Emma csak rád vár... – zokogtam.

– Nem hinném, hogy egy alkoholista, narkós kurvára lenne szükségük – rúgott belém önmagát sanyargatva.

– Pedig hidd el, hogy igen! – kiáltottam vissza a könnyeimmel küszködve.

– Nem érdemled meg őket... – sóhajtott lemondóan.

– De te igen... – feleltem megbocsátón, és minden szeretetemet neki adtam.

Nem válaszolt, helyette felém fordította a fegyverét.

– Ott maradsz! – mutatott a járdára elszántan, és közben felmászott a híd korlátjára.

Magamra ismertem. Láttam, hogy eltökélt, hogy tudja, mit akar. Tehetetlen voltam, aztán mégis, egy pillanatra megkönnyebbültem, mert hallottam, ahogy a fegyver koppan a vascsövön, majd azt, ahogy elnyeli a folyó.

– Ne tedd... – kérleltem.

– Tudom, hogy félsz a víztől – fordult felém gúnyos mosollyal, és a már tárta is a kezét, hogy megadja magát a folyónak.

Azonnal áthajoltam a korláton, és miközben néztem, ahogy zuhan, kristálytisztán átvillant az agyamon az első uszodában töltött nap. Az, ahogy az edző nemes egyszerűséggel megkérdezi: Mitől fél? Hiszen ez csak víz... és már lendültem is. Át a korláton, talpammal hasítva az

acélosra feszült vizet, hogy feloldozzam magam újra és megint. A szívem a torkomban dobogott, zakatolva pumpálta át magán a véremet, úgy, ahogy én hajtottam a vizet magam után kutatva. A másodpercek, mint az órák, a percek, mint a napok, úgy peregtek. Nyeltem a vizet, forogtam és csápoltam, míg egyszer csak a hold fényének táncában meglátam a hálóingét. Minden erőmet összeszedve melléúsztam, magamhoz öleltem, és csak húztam, meg úsztam, míg a partra nem értem.

– Ébredj! – pofoztam rimánkodva. – Az Isten szerelmére, lélegezz! – könyörögtem sikoltozva.

Aztán hirtelen csend lett, hosszú csend, hogy magamhoz térjek.

– Lélegezz! – talált arcon a kiáltás, hogy lássam a kétségbeesett idegent, azt, ahogy a mellkasomon ülve értem küzd. - Végre! Mindjárt itt a mentő! – szorongatta meg a kezem, ahogy a tekintetünk találkozott.

– Emma? – kérdeztem a fiatalembert. – Hol van a... – motyogtam tovább, s közben addig tapogattam magam, míg felfogtam, hogy a ballonom száraz.

– Emma? Jól értem? – mosolygott rám a kezemet paskolva.

– Igen, Emma – feleltem kijózanodva.

– Rám ijesztett, Emma. Hatalmasat esett. De most már minden rendben lesz.

– Felsegítene? – kérdeztem.

– Nem biztos, hogy jó ötlet... – habozott, aztán mégis a hónom alá nyúlt.

– Semmi baj, már jól vagyok... – feleltem, és köszönetképp megszorítottam a karját.

A fiatal idegen elkísért a híd korlátjáig, én meg elszórtam a szirmokat a folyóba a megbocsátást várva. A másodpercek, mint az órák, a percek, mint a napok, úgy teltek, míg végül a sziréna megtörte a csendet.